NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
NIILO JÄÄSKINEN
prednesené 17. marca 2011 [1]

I — Úvod

1. V spojených veciach predložených na posúdenie Súdnemu dvoru kladie Hof van beroep te Brussel (Belgicko) dve prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu smernice Rady 93/83/EHS z 27. septembra 1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii [2], najmä pokiaľ ide o zmysel ustanovení článku 1 ods. 2 písm. a) a c) tejto smernice.

2. Vnútroštátny súd totiž usúdil, že výklad pojmu „satelitné vysielanie pre verejnosť" upraveného v tejto smernici je nevyhnutný na vyriešenie týchto dvoch navzájom súvisiacich sporov, o ktorých má rozhodnúť. Tieto spory vedú na jednej strane spoločnosti Airfield NV (ďalej len „Airfield") a Canal Digitaal BV (ďalej len „Canal Digitaal") proti Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (Belgická spoločnosť autorov, skladateľov a vydavateľov, ďalej len „Sabam") (vec C-431/09) a na druhej strane samotná spoločnosť Airfield proti Agicoa Belgium BVBA (ďalej len „Agicoa") (vec C-432/09).

3. V spore ide o to, či Airfield, poskytovateľ satelitného televízneho vysielania, u ktorého si verejnosť môže predplatiť balíček televíznych staníc (ďalej len „poskytovateľ satelitných balíčkov"), má povinnosť získať súhlas nositeľov autorských práv, ak sa chce spolu so vzájomne prepojenou spoločnosťou Canal Digitaal podieľať na súčasnom vysielaní v nezmenenej podobe programov poskytovaných vysielacími organizáciami, hoci tieto organizácie už v súvislosti s predmetnými programami získali súhlas nositeľov práv duševného vlastníctva. Inými slovami, treba určiť, či a do akej miery poskytovateľ satelitných balíčkov pôsobiaci za takých okolností, akými sú okolnosti sporu vo veci samej, využíva diela

1 — Jazyk prednesu: francúzština.
2 — Ú. v. ES L 248, s. 15; Mim. vyd. 17/001, s. 134.

chránené autorským právom alebo príbuznými právami.

4. Za pomerne zložitými technickými podrobnosťami tejto veci v skutočnosti stojí dosť jednoduchá právna otázka. Ide v podstate o to, ako treba podľa smernice 93/83 zaobchádzať s nezávislým prevádzkovateľom vo vzťahu k vysielacej organizácii, ktorá sa viac či menej podieľa na prenosovom reťazci spájajúcom v typických prípadoch túto organizáciu s verejnosťou, ktorá je koncovým príjemcom signálov prenášajúcich programy šírené cez satelit.

II — Právny rámec

A — *Právo Únie*

— *Smernica 93/83*

5. Cieľom smernice 93/83 je vyplniť medzeru, ktorú nechala v právnom rámci pri vytváraní jednotného audiovizuálneho priestoru smernica Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania, [3] ktorá bola prijatá bez ustanovení týkajúcich sa autorského práva. [4]

6. Odôvodnenia č. 14 a č. 15 smernice 93/83 stanovujú:

„(14) … právna neistota týkajúca sa získavania práv, ktoré prekážajú cezhraničnému satelitnému vysielaniu, by sa mala prekonať na úrovni spoločenstva definovaním pojmu satelitné vysielanie pre verejnosť... táto definícia by mala zároveň špecifikovať, kde sa akt vysielania uskutočňuje... takáto definícia je potrebná na to, aby sa zamedzilo kumulatívnemu uplatneniu niekoľkých vnútroštátnych právnych predpisov na jediný akt vysielania... satelitné vysielanie pre verejnosť sa uskutočňuje iba vtedy a iba v tom členskom štáte, kde signály prenášajúce program sú pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie uvádzané do neprerušeného vysielacieho reťazca, ktorý vedie na satelit a zo satelitu na zem... obvyklé technické operácie so signálmi prenášajúcimi program nie je možné považovať za prerušenie nepretržitého vysielacieho reťazca;

3 — Ú. v. ES L 298, s. 23; Mim. vyd. 06/001, s. 224. Táto smernica bola revidovaná v rokoch 1997 (Ú. v. ES L 202 s. 60; Mim. vyd. 06/002, s. 321) a 2007 (Ú. v. EÚ L 332, s. 27).

4 — Pozri odôvodnenia č. 4, 5 a 12 smernice 93/83.

(15)… zmluvné získanie výhradných vysielacích práv by malo byť v súlade s právnymi predpismi o autorskom práve a príbuzných právach v členskom štáte, v ktorom sa satelitné vysielanie pre verejnosť uskutočňuje;“

7. Článok 1 ods. 2 písm. a) až c) smernice 93/83, ktorý sa nachádza v kapitole I s názvom „Definície“, stanovuje:

„a) Na účely tejto smernice ‚satelitné vysielanie pre verejnosť‘ znamená zavedenie, pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie, signálov prenášajúcich program určených na príjem verejnosťou do neprerušeného prenosového reťazca vedúceho na satelit a zo satelitu na zem.

b) Akt satelitného vysielania pre verejnosť sa uskutočňuje výhradne v členskom štáte, kde pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie sa signály prenášajúce program zavádzajú do neprerušeného prenosového reťazca vedúceho na satelit a zo satelitu na zem.

c) Ak sú signály prenášajúce program kódované, potom sa jedná o satelitné vysielanie pre verejnosť vtedy, ak prostriedky na dekódovanie vysielania poskytuje verejnosti vysielacia organizácia, alebo sú poskytované s jej súhlasom.“

8. Článok 2 smernice 93/83, ktorý sa týka práva na satelitné vysielanie, stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia pre autora výhradné právo na povolenie satelitného vysielania pre verejnosť diel chránených autorským právom podľa ustanovení tejto kapitoly.“

— *Smernica 2001/29/ES*

9. Odôvodnenie č. 23 smernice 2001/29/ES Európskeho parlamentu a Rady z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti [5] stanovuje, že táto smernica „ďalej harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými

5 — Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230.

prostriedkami vrátane vysielania. Toto právo nezahŕňa žiadne iné činnosti.“ [6]

10. Podľa článku 3 ods. 1 tejto smernice „členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.“

B — *Vnútroštátne právo*

11. Článok 1 ods. 1 bod 4 belgického zákona o autorskom práve a príbuzných právach z 30. júna 1994 [7] (ďalej len „zákon o autorskom práve“) v znení neskorších predpisov stanovuje, že „len autor literárneho alebo umeleckého diela má právo na verejný prenos tohto diela akýmkoľvek spôsobom (vrátane jeho sprístupnenia verejnosti tak, aby k nim mala prístup v čase, ktorý si sama zvolí).“ [8]

12. Články 49 a 50 tohto zákona, ktoré sa týkajú „satelitného vysielania pre verejnosť“, v podstate prebrali znenie ustanovení článku 1 ods. 2 písm. a) až c) smernice 93/83 bez neskorších zmien a doplnení.

III — Skutkový rámec

13. Airfield, belgická spoločnosť, ktorá pôsobí v Belgicku pod obchodným menom TV Vlaanderen, vykonáva činnosť poskytovateľa digitálnej televízie a digitálneho rozhlasu cez satelit. Ponúka balíčky staníc, ktorých vysielanie môžu predplatitelia spoločne počúvať alebo sledovať cez satelit.

14. Balíček, ktorý Airfield ponúka verejnosti, obsahuje dva druhy televíznych staníc. Na jednej strane ide o bezplatné a nezakódované televízne stanice „free to air“, ktoré môže bez predplatenia prijímať každá osoba cez satelitnú anténu a satelitný prijímač. Na druhej strane ide o kódované televízne stanice, ktorých programy možno sledovať až po dekódovaní, na ktoré je potrebné uzatvorenie

6 — V rozsudku zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, Zb. s. I-11519, bod 30, poukázal Súdny dvor na to, že zatiaľ čo smernica 93/83 upravuje iba minimálnu harmonizáciu určitých aspektov ochrany autorských práv a práv s nimi súvisiacich v prípade verejného prenosu prostredníctvom satelitu alebo retransmisie programov z iných členských štátov káblom, smernica 2001/29 sa uplatní na všetky verejné prenosy chránených diel.

7 — *Moniteur belge* z 27. júla 1994, s. 19297. Tento zákon nadobudol účinnosť 1. augusta 1994.

8 — Text uvedený v zátvorke bol doplnený zákonom z 22. mája 2005, ktorým bola do belgického právneho poriadku prebratá smernica 2001/29.

predplatiteľskej zmluvy so spoločnosťou Airfield, ktorá svojim zákazníkom poskytne kartu „smartcard“ umožňujúcu dekódovanie.

15. Aby mohla Airfield poskytovať svoje služby, využíva služby holandskej spoločnosti Canal Digitaal, ktorá je súčasťou rovnakej skupiny ako Airfield a ponúka rovnocenné služby spotrebiteľom v Holandsku.

16. Canal Digitaal uzatvorila dohodu so spoločnosťou SES Astra, prevádzkovateľom satelitného systému Astra, na základe ktorej SES Astra prenajíma spoločnosti Canal Digitaal satelitnú kapacitu digitálnej televízie a digitálneho rozhlasu.

17. Canal Digitaal ďalej uzatvorila so spoločnosťou Airfield zmluvu o poskytovaní služieb, ktorou sa zaviazala, že od 1. januára 2006 kapacitu, ktorú si prenajíma na satelite Astra, dá do podnájmu spoločnosti Airfield na vysielanie televíznych a rozhlasových staníc v Belgicku a Luxembursku. V súvislosti s vysielaním televíznych staníc sa Canal Digitaal zaviazala poskytovať aj technické služby, najmä prenos, multiplex, kompresiu, kódovanie a prenos dát, ktoré sú potrebné na to, aby Airfield mohla šíriť digitálne televízne služby v Belgicku a Luxembursku.

18. Aby mohla Airfield ponúkať digitálnu televíziu cez satelit zákazníkom vo Flámsku (Belgicko), uzatvorila aj sériu zmlúv s vysielateľmi, ktorých stanice sú súčasťou jej satelitného balíčka. Z technického hľadiska sa podmienky spolupráce s vysielateľmi líšia v závislosti od spôsobu retransmisie predmetných televíznych staníc. Vnútroštátny súd rozlišuje tri druhy prenosu signálov prenášajúcich programy cez satelit k spotrebiteľovi v Belgicku, a to dva nepriame spôsoby a jeden priamy spôsob, pričom vo všetkých prípadoch zostávajú prenášané programy v nezmenenej podobe.

— Dva spôsoby nepriamej retransmisie televíznych staníc v satelitnom balíčku

19. Podľa dvoch návrhov na začatie prejudiciálneho konania v prvom prípade tzv. nepriamej retransmisie, ktorá sa označuje ako „prípad 1“, belgické vysielacie organizácie prenášajú nezakódované signály prenášajúce programy terestriálne do zariadení, ktoré Canal Digitaal nainštalovala v Belgicku. Canal Digitaal následne signály komprimuje a kóduje a napokon ich širokopásmovo prenáša na svoju stanicu v Holandsku. Tá zabezpečuje zakódovanie signálov a ich prenos na satelit Astra. Kľúč, ktorý potrebuje verejnosť

na sledovanie programov, sa nachádza na dekódovacej karte, ktorú Canal Digitaal poskytuje spoločnosti Airfield a tá ju zas poskytuje všetkým svojim predplatiteľom.

20. Druhý typ nepriamej retransmisie, ktorá zodpovedá „prípadu 3“ uvádzanému vnútroštátnym súdom, spočíva v tom, že vysielacie organizácie neprenášajú spoločnosti Canal Digitaal signály prenášajúce programy terestriálne, ale cez ďalší satelit, napríklad Eutelsat. Canal Digitaal prijíma v Holandsku a Luxembursku zakódovaný satelitný signál, ktorý nie je prístupný verejnosti. Ak je to potrebné, odkóduje ho, následne ho znova zakóduje a vysiela ho na satelit Astra. Predplatitelia spoločnosti Airfield môžu tento signál dekódovať pomocou osobitnej karty, ktorú Canal Digitaal poskytuje spoločnosti Airfield.

21. Airfield uzatvorila s vysielacími organizáciami, ktorých sa týkajú tieto dva spôsoby prenosu signálu, zmluvy o poskytovaní televízie cez satelit, tzv. „carriage agreements“ [9] (zmluvy o prenose).

22. V zmysle týchto zmlúv Airfield organizáciám prenajíma satelitnú kapacitu na vysielanie televíznych programov pre televíznych divákov v Belgicku, Holandsku a Luxembursku.

9 — Vnútroštátny súd uvádza, že má k dispozícii len anglickú verziu týchto zmlúv.

Airfield zaručuje, že od spoločnosti prevádzkujúcej satelit Astra dostala potrebné povolenie na prenájom tejto kapacity.

23. Airfield sa ďalej zaviazala, že na centrálnom mieste prenosu signálu vzostupným smerom bude prijímať signál televíznych programov týchto organizácií a následne ho bude komprimovať, multiplexovať, kódovať a pred vysielaním a prijímaním prenášať na satelit.

24. Za tento prenájom a poskytovanie služieb vysielatelia platia spoločnosti Airfield odmenu. Vysielatelia udeľujú spoločnosti Airfield povolenie na súčasný prenos pre predplatiteľov poskytovateľa satelitných balíčkov v Belgicku, Holandsku a Luxembursku v súvislosti s programami, ktoré vysielajú prostredníctvom satelitu Astra.

25. Za práva, ktoré vysielatelia poskytnú spoločnosti Airfield, a na základe rozhodnutia tejto spoločnosti zaradiť televízne programy do vlastnej ponuky balíčkov, im musí Airfield platiť odmenu za televízne programy, ktoré predplatitelia môžu sledovať v príslušnej oblasti.

— Spôsob priamej retransmisie televíznych staníc v satelitnom balíčku

26. V tomto prípade, ktorý zodpovedá „prípadu 2“ uvedenému vnútroštátnym súdom, ide o tzv. priamu retransmisiu, ktorá sa uskutočňuje bez technického zásahu spoločností Airfield a Canal Digitaal. Vysielacie organizácie totiž samy alebo prostredníctvom iných prevádzkovateľov než Airfield kódujú signály prenášajúce programy v krajinách pôvodu a vysielajú ich priamo na satelit Astra. Tieto signály sa potom vysielajú späť na zem. Účasť spoločnosti Canal Digitaal sa obmedzuje na poskytovanie kódovacích kľúčov prevádzkovateľom, aby sa použili správne kódy, ktoré potom jednotlivým predplatiteľom spoločnosti Airfield umožnia sledovať programy pomocou dekódovacej karty.

27. S touto skupinou vysielacích organizácií uzatvorila Airfield ďalšiu kategóriu zmlúv, nazývaných „heads of agreement“. Stanovujú, že tieto organizácie udeľujú spoločnosti Airfield povolenie na prijímanie a súčasný prenos pre predplatiteľov v Belgicku a Luxembursku v súvislosti s televíznymi programami, ktoré vysielajú cez satelit Astra.

28. Za práva, ktoré vysielatelia poskytnú spoločnosti Airfield, a na základe rozhodnutia tejto spoločnosti zaradiť televízne programy do vlastnej ponuky balíčkov, im musí Airfield platiť odmenu za televízne programy, ktoré predplatitelia môžu sledovať v príslušnej oblasti.

IV — Spory vo veci samej, prejudiciálne otázky a konanie pred Súdnym dvorom

29. Sabam je belgický zväz, ktorý ako spoločnosť kolektívnej správy práv zastupuje autorov pri udeľovaní súhlasu na použitie chránených diel tretími osobami a pri vyberaní odmien za toto použitie.

30. Agicoa [10] je belgický ochranný zväz, ktorý zastupuje belgických a medzinárodných výrobcov audiovizuálnych diel a pomáha im pri využívaní autorských práv a príbuzných práv na filmy a iné audiovizuálne diela s výnimkou videoklipov. V súvislosti s tým vyberá odmeny, ktoré patria týmto výrobcom.

10 — Presnejšie Agicoa Belgium, žalobkyňa v spore vo veci samej, svoju činnosť vykonáva na základe poverenia na správu jednak zo strany Association de gestion internationale collective des oeuvres audiovisuelles (AGICOA), zväzu založeného podľa švajčiarskeho práva, a jednak poverenia zo strany Beheers- en belangenvennootschap voor audiovisuele producenten (BAVP), združenia s ručením obmedzeným založeným podľa belgického práva.

31. Sabam a Agicoa usúdili, že Airfield ako subjekt nezávislý od vysielateľov uskutočňuje v zmysle Bernského dohovoru [11] opätovné vysielanie televíznych programov, ktoré už tieto organizácie odvysielali. Airfield podľa nich z dôvodu tohto nového verejného prenosu potrebuje okrem povolenia získaného od vysielateľov aj súhlas na použitie repertoáru autorov, ktorých práva spravujú Sabam a Agicoa.

32. Airfield a Canal Digitaal vo svojom vyjadrení uviedli, že neuskutočňujú opätovné vysielanie, ale len na objednávku vysielacích organizácií ponúkajú verejnosti televízne programy cez satelit. Podľa nich sa uskutočňuje len prvé a jediné vysielanie cez satelit, ktoré zabezpečujú samotní vysielatelia, pričom títo vysielatelia z čisto technického hľadiska využívajú služby spoločností Airfield a Canal Digitaal. Žalované uviedli, že len vysielatelia uskutočňujú činnosť relevantnú pre výber poplatkov za autorské práva na základe vymedzenia v článkoch 49 a 50 zákona o autorskom práve, ktorým sa do belgického právneho poriadku prebrala smernica 93/83.

33. Keďže dohoda nebola možná, Sabam podal na základe zákona o autorskom práve žalobu proti spoločnostiam Airfield a Canal Digitaal (vec C-431/09) a Agicoa podala žalobu proti spoločnosti Airfield (vec C-432/09), o ktorých rozhodoval predseda Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Prvostupňového súdu v Bruseli). Rozhodol, že Airfield a Canal Digitaal porušili autorské právo a príbuzné práva, ktorých ochranu zabezpečujú Sabam a Agicoa, keď pre televíznych divákov, ktorí majú predplatené programy spoločnosti Airfield, vysielali chránené diela z repertoáru oboch žalobkýň bez ich predchádzajúceho súhlasu.

34. Airfield a Canal Digitaal podali na vnútroštátny súd odvolanie. Keďže Hof van beroep te Brussel nedokázal nájsť jednoznačnú odpoveď na otázky súvisiace s výkladom a uplatňovaním práva Spoločenstva, ktoré sa objavili v rámci dvoch sporov, o ktorých rozhoduje, rozhodol sa prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky, ktorých znenie je vo veciach C-431/09 a C-432/09 rovnaké:

„1. Je v rozpore so smernicou 93/83, ak je poskytovateľ digitálnej televízie cez satelit povinný získať súhlas nositeľov práv v prípade konania, ktorým vysielateľ zavádza signály prenášajúce program buď terestriálne, alebo formou kódovaného satelitného signálu smerom k poskytovateľovi digitálnej satelitnej televízie,

11 — Bernský dohovor o ochrane literárnych a umeleckých diel (Parížsky akt z 24. júla 1971) v znení zmien a doplnení z 28. septembra 1979 (ďalej len „Bernský dohovor“).

ktorý je od neho nezávislý a ktorý tieto signály kóduje cez vzájomne prepojenú spoločnosť a prenáša ich na satelit, odkiaľ tieto signály so súhlasom vysielateľa vysiela ako časť balíčka televíznych staníc a vysiela ich teda predplatiteľom poskytovateľov satelitnej televízie, ktorí môžu programy súčasne a v nezmenenej podobe sledovať vďaka dekódovacej karte alebo ‚smartcard', ktoré im dodal poskytovateľ satelitnej televízie?

2. Je v rozpore so smernicou 93/83, ak je poskytovateľ digitálnej televízie cez satelit povinný získať súhlas nositeľov práv v prípade konania, ktorým vysielateľ signály prenášajúce program vysiela podľa pokynov poskytovateľa digitálnej satelitnej televízie, ktorý je od neho nezávislý, na satelit, odkiaľ tieto signály so súhlasom vysielateľa vysiela ako časť balíčka televíznych staníc a vysiela ich teda predplatiteľom poskytovateľov satelitnej televízie, ktorí môžu programy súčasne a v nezmenenej podobe sledovať vďaka dekódovacej karte alebo ‚smartcard', ktoré im dodal poskytovateľ satelitnej televízie?"

35. Uznesením predsedu Súdneho dvora zo 6. januára 2010 boli veci C-431/09 a C-432/09 spojené tak na účely písomnej a ústnej časti konania, ako aj rozsudku.

36. Písomné a ústne pripomienky, ako aj písomné odpovede na otázky položené Súdnym dvorom s cieľom objasniť skutkový rámec, poskytli Airfield a Canal Digitaal spoločne a tiež Sabam a Agicoa. Európska komisia predložila písomné i ústne pripomienky. Fínska vláda predložila iba písomné pripomienky.

V — Posúdenie

A — *O prípustnosti*

37. Na úvod Agicoa tvrdí, že smernica 93/83 sa na spor vo veci samej nevzťahuje, v dôsledku čoho sú dve prejudiciálne otázky neprípustné, lebo vnútroštátny súd nepotrebuje

požadovaný výklad na to, aby mohol rozhodnúť v predmetnom spore. [12] Tvrdí, že by bolo, naopak, potrebné uplatniť ustanovenia článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 v spojení s ustanoveniami článku 11a ods. 1 bodu ii) Bernského dohovoru. [13]

38. Svoje tvrdenia podopiera v prvom rade tým, že pracovná skupina pre satelitné vysielanie [14] na svojom zasadnutí zo 6. mája 2003 [15] vyslovila odporúčanie, podľa ktorého je potrebné jasne rozlišovať medzi „poskytovateľom satelitného balíčka a vysielacou organizáciou v tom zmysle, že jej činnosťou je vytváranie balíčka služieb členskom štáte [*neoficiálny preklad*]," čo sa má v tejto veci vzťahovať na spoločnosť Airfield. Agicoa na základe toho bez ďalších vysvetlení dospela k záveru, že by teda nemalo zmysel odvolávať sa na pojem satelitné vysielanie pre verejnosť, v dôsledku čoho Súdny dvor nemá povinnosť odpovedať na položené otázky.

39. Agicoa ďalej tvrdí, že predmetný spor vo veci samej nepatrí do vecnej pôsobnosti smernice 93/83, lebo nejde o satelit v zmysle článku 1 smernice. [16]

40. Na záver usudzuje, že smernicu 93/83 nemožno uplatniť, lebo táto vec nemá cezhraničnú povahu v zmysle smernice 93/83 alebo prinajmenšom Airfield sa na tento prvok nikdy neodvolával.

41. Pokiaľ ide o prvé tvrdenie, podľa ktorého položené otázky nesúvisia s predmetom jednotlivých sporov vo veci samej alebo sú hypotetické, pripomínam, že v rámci prejudiciálneho konania prináleží výlučne vnútroštátnym súdom, aby s ohľadom na osobitosti každej veci posúdili tak nevyhnutnosť rozhodnutia o prejudiciálnej otázke pre vyhlásenie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré

12 — V tomto smere Agicoa odkazuje na rozsudky z 22. januára 2002, Canal Satélite Digital (C-390/99, Zb. s. I-607, bod 19), a z 5. februára 2004, Schneider (C-380/01, Zb. s. I-1389, bod 22), v ktorých sa v súlade s ustálenou judikatúrou uvádza, že „odmietnuť odpovedať na prejudiciálnu otázku položenú vnútroštátnym súdom je možné, len ak sa jednoznačne preukáže, že požadovaný výklad práva Spoločenstva nijako nesúvisí so skutkovým stavom alebo s predmetom sporu vo veci samej, ak je problém hypotetický alebo ak Súdny dvor nemá k dispozícii skutkové a právne údaje, ktoré potrebuje na poskytnutie užitočnej odpovede na položené otázky."

13 — „Autori literárnych a umeleckých diel majú výlučné právo udeľovať súhlas: … ii) na akékoľvek zverejňovanie po drôte alebo bezdrôtovo diela vysielaného rozhlasom alebo televíziou, ak uskutočňuje toto zverejňovanie iná organizácia než pôvodná."

14 — V zápisnici z prvého zasadnutia pracovnej skupiny, ktoré sa uskutočnilo 28. novembra 2002, sa uvádza, že „v správe o uplatňovaní [smernice 93/83]... boli ohlásené konzultácie s dotknutými hospodárskymi subjektmi" [*neoficiálny preklad*]. Táto zápisnica je k dispozícii na internetovej stránke Komisie: http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/satellite-cable/working-group-satellite_fr.pdf.

15 — Zápisnica z druhého zasadnutia dostupná na internetovej stránke Komisie: http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/satellite-cable/working-group-satellite-05-03_fr.pdf.

16 — Pojem, ktorý je v tomto článku vymedzený ako „akýkoľvek satelit pracujúci vo frekvenčných pásmach, ktoré sú podľa zákona o telekomunikáciách vyhradené na vysielanie signálov určených na príjem verejnosťou, alebo ktoré sú vyhradené na neverejné vysielanie z bodu do bodu". V tomto smere pozri bod 33 a nasl. návrhov generálneho advokáta Tizzana vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 14. júla 2005, Lagardère Active Broadcast (C-192/04, Zb. s. I-7199).

položili Súdnemu dvoru. [17] Pokiaľ sa položené otázky týkajú výkladu práva Únie, je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť vzhľadom na to, že podľa ustálenej judikatúry pri otázkach položených vnútroštátnym súdom platí domnienka relevantnosti. [18]

42. V tejto veci bez preukázania tohto tvrdenia nemožno tvrdiť, že na vyriešenie sporov vo veci samej nie je potrebné odpovedať na otázky, ktoré vnútroštátny súd položil, lebo ich považoval za nevyhnutné a z právneho hľadiska relevantné na určenie spôsobu uplatnenia platnej právnej úpravy v Belgicku, najmä zákona o autorskom práve, vzhľadom na požiadavky smernice 93/83, ktorá bola do právneho poriadku tohto členského štátu prebratá práve týmto zákonom, ako sa zdôrazňuje v oboch návrhoch na začatie prejudiciálneho konania.

43. Ani druhé a tretie tvrdenie zväzu Agicoa nie je podložené. Pokiaľ ide o tretie tvrdenie, z judikatúry vyplýva, že na problematiku týkajúcu sa absencie cezhraničnej povahy [19] sa nevzťahuje námietka neprípustnosti, ale ide o meritórnu otázku. [20] Okrem toho si nemyslím, že v tejto veci sa všetky prvky sporu vo veci samej obmedzujú na jeden členský štát. [21] Návrh na začatie prejudiciálneho konania teda nemožno vyhlásiť za neprípustný ani na tomto základe.

44. Zástupca Komisie ďalej na pojednávaní vyjadril poľutovanie, že Hof van beroep te Brussel sa nevyjadril explicitnejšie k skutočnostiam, na ktorých sú založené oba spory vo veci samej. Vysvetlil, že Komisia úplne pochopila okolnosti sporu až po prečítaní pripomienok účastníkov sporu vo veci samej, a preto by chcela doplniť svoje písomné

17 — Pozri rozsudok z 21. októbra 2010, Padawan (C-467/08 Zb. s. I-10055, bod 21 a nasl. a citovanú judikatúru), a bod 48 a nasl. návrhov generálnej advokátky Trstenjak v tejto veci.

18 — Domnienka, ktorú Súdny dvor prednedávnom pripomenul v rozsudku z 12. októbra 2010, Rosenbladt (C-45/09, Zb. s. I-9391, bod 33).

19 — Spresňujem, že touto problematikou sa na svojom druhom zasadnutí v roku 2003 zaoberala pracovná skupina pre satelitné vysielanie. Uvedený úryvok, ktorý Agicoa cituje, pokračuje takto: „v tomto smere útvary Komisie pripomenuli, že v rámci smernice 93/83 možno zohľadniť len činnosti s cezhraničným rozmerom a že opätovné vysielanie vnútroštátnych staníc poskytovateľom satelitného balíčka určené verejnosti v rámci hraníc štátu nemôže patriť do pôsobnosti tejto smernice na základe článkov 43 a 49 Zmluvy ES, ktoré sa týkajú slobody usadiť sa a voľného pohybu služieb.“ [*neoficiálny preklad*]

20 — Rozsudok z 13. januára 2000, TK-Heimdienst (C-254/98, Zb. s. I-151, bod 14 a 15).

21 — Podľa dvoch návrhov na začatie prejudiciálneho konania je totiž poskytovateľ satelitných balíčkov belgická spoločnosť, ktorá spolupracuje s holandskou spoločnosťou, signály prenášajúce programy sa prijímajú v Holandsku i v Luxembursku, programy vysielané cez satelit pochádzajú z viacerých členských štátov Európskej únie a verejnosť ich môže sledovať na rozličných územiach, najmä v Belgicku a Luxembursku.

pripomienky. [22] Možno si teda položiť otázku, či tieto dva návrhy na začatie prejudiciálneho konania boli sformulované dostatočne presne na to, aby o nich mohol Súdny dvor rozhodnúť.

45. Vzhľadom na informácie pôvodne poskytnuté Súdnemu dvoru a na informácie, ktoré mu boli poskytnuté neskôr v rámci písomnej a ústnej časti konania, zastávam názor, že vnútroštátny súd vymedzil skutkový rámec, do ktorého sú začlenené položené otázky, v súlade s požiadavkami Súdneho dvora. [23] Hof van beroep te Brussel totiž síce opisuje skutkové okolnosti do určitej miery zložitým spôsobom, no bez nejednoznačností, ktoré by mohli čitateľa uviesť do omylu. Ťažkosť, ktorú spomína Komisia, podľa mňa vychádza z predpokladu, ktorý prijala a podľa ktorého sa predmetné spory môžu týkať len jednej formy činnosti.

46. V dôsledku toho usudzujem, že je potrebné odpovedať na vyššie uvedené prejudiciálne otázky v tom znení, v ktorom boli položené Súdnemu dvoru, čiže vzhľadom na ustanovenia smernice 93/83.

47. Návrhy, ktoré na tento účel po uvedení niekoľkých všeobecných pripomienok predložím, budú nasledovať po opísaní rozlíšenia, ktoré vnútroštátny súd uskutočnil medzi spôsobmi prenosu, pri ktorých vysielatelia opätovne vysielajú signály prenášajúce televízne programy na satelit za pomoci spoločností Airfield a Canal Digitaal, na jednej strane (prvá prejudiciálna otázka), a spôsobom, pri ktorom vysielajú programy bez pomoci poskytovateľa satelitných balíčkov a vzájomne prepojenej spoločnosti, na druhej strane (druhá prejudiciálna otázka) v súlade so skutočnosťami uvedenými vo vysvetlení skutkového rámca sporov vo veci samej.

B — *Úvodné pripomienky*

48. Ako vnútroštátny súd uvádza na odôvodnenie svojich dvoch návrhov na začatie prejudiciálneho konania, zákonodarca chcel prijatím článku 1 ods. 2 písm. a) až c) smernice 93/83 vymedziť pojem „satelitné vysielanie pre verejnosť“ upravený v tejto smernici, ktorý je predmetom tohto návrhu na začatie

22 — Komisia uviedla, že keďže má pochybnosti o tom, či spoločnosť Airfield uskutočňuje prvé vysielanie, ako usúdila v predložených podkladoch, alebo, naopak, opätovné vysielanie, nemá v úmysle zmeniť svoje pôvodné stanovisko pre prípad, že by vnútroštátny súd usúdil, že vo veci ide o prvé vysielanie, no chce doplniť určité informácie a reagovať tak aj na druhú hypotézu.

23 — Podľa ustálenej judikatúry (pozri najmä rozsudok zo 6. marca 2007, Placanica a i., C-338/04, C-359/04 a C-360/04, Zb. s. I-1891, bod 34 a citovanú judikatúru) totiž informácie neslúžia iba na to, aby umožnili Súdnemu dvoru dať odpovede potrebné na rozhodnutie sporov vo veci samej, ale musia rovnako dať vládam členských štátov, ako aj iným zainteresovaným účastníkom, možnosť predložiť pripomienky podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora.

prejudiciálneho konania, s cieľom zabezpečiť právnu istotu na úrovni Spoločenstva.

49. Z odôvodnenia č. 14 smernice 93/83 totiž vyplýva, že cieľom tohto článku je prekonať právnu neistotu týkajúcu sa nadobúdania práv, ktorá prekáža cezhraničnému satelitnému vysielaniu. [24] Vymedzenie tohto pojmu „na úrovni Spoločenstva“ sa okrem toho ukázalo ako nevyhnutné na zabránenie kumulatívnemu uplatňovaniu právnych úprav viacerých štátov na jeden akt vysielania vzhľadom na možný široký územný dosah satelitného vysielania. [25]

50. V článku 1 ods. 2 smernice 93/83 je na tento účel uvedená veľmi presná definícia „satelitného vysielania pre verejnosť“ v zmysle tejto smernice, v ktorej sa uvádza aj miesto aktu vysielania ako jediné kritérium spojenia s krajinou pôvodu prenosu bez odkazu na právo členských štátov. Tento samostatný pojem, čiže pojem vlastný právu Únie, teda treba vykladať jednotne. Z ustálenej judikatúry [26] vyplýva, že takýto pojem treba vykladať nielen z hľadiska všetkých pojmov použitých v predmetnom ustanovení, ale aj v súlade s jeho cieľmi, [27] ktoré sú uvedené vyššie, a vzhľadom na jeho kontext, pričom ide najmä o existenciu medzinárodných dohovorov a súvisiacich právnych aktov Únie v danej oblasti, napríklad smernice 2001/29. [28]

51. V rámci tejto veci si vnútroštátny súd v zásade kladie otázku, či pri vysielaní televíznych programov vymedzenom v dvoch prejudiciálnych otázkach, na ktorom sa viac či menej podieľa poskytovateľ satelitných balíčkov, treba vychádzať z toho, že ide o:

— jedno satelitné vysielanie pre verejnosť, ktoré uskutočňuje len vysielacia organizácia, ktorá má teda ako jediná povinnosť

24 — Tento cieľ je uvedený aj v odôvodnení č. 5 smernice 93/83.

25 — Pozri návrh Komisie, ktorý bol základom smernice 93/83 [KOM(91) 276 v konečnom znení, s. 33 a nasl.], správu Komisie o uplatňovaní tejto smernice [KOM(2002) 430 v konečnom znení, najmä s. 6 až 8], ako aj rozsudky z 3. februára 2000, Egeda (C-293/98, Zb. s. I-629, bod 15, 20 a 21), a zo 14. júla 2005, Lagardère Active Broadcast, už citovaný (bod 42).

26 — Pozri judikatúru citovanú v rozsudku Padawan, už citovaný (bod 31 a nasl.), a návrhy generálnej advokátky Trstenjak v tejto veci (bod 61 a nasl.), ktorých úvahy považujem za použiteľné v tejto veci.

27 — Pozri okrem iného rozsudok Lagardère Active Broadcast, už citovaný (bod 26 a nasl.).

28 — Pozri najmä Bernský dohovor a Zmluvu o autorskom práve prijatú v Ženeve 20. decembra 1996 Svetovou organizáciou duševného vlastníctva (WIPO) (ďalej len „Zmluva WIPO o autorskom práve“). Pokiaľ ide o súvislosti medzi pojmom „verejný prenos“ obsiahnutým v týchto textoch a rovnakým pojmom v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, pozri bod 35 a nasl. návrhov generálnej advokátky Sharpston vo veci SGAE (už citované), ako aj bod 127 a nasl. návrhov generálnej advokátky Kokott v zatiaľ nerozhodnutej veci Football Association Premier League a i. (C-403/08).

získať autorské práva súvisiace s takto vysielanými programami,

— alebo, naopak, dve rozdielne satelitné vysielania pre verejnosť, prvotný prenos programu vysielacou organizáciou pre verejnosť a druhé vysielanie poskytovateľa satelitných balíčkov pre verejnosť, ktorú tvoria jeho predplatitelia, [29] z čoho by vyplývalo, že autorské práva treba dodržiavať pri oboch týchto činnostiach.

52. Hneď na úvod zdôrazňujem, že treba vylúčiť riziko nedorozumení v súvislosti s pojmom súčasný prenos. Na rozdiel od následného prenosu sa takýto opätovný prenos nazývaný aj „priame opätovné vysielanie“, ako spresnil Sabam na pojednávaní pred Súdnym dvorom, uskutočňuje paralelne, čiže súčasne, a s rovnakým obsahom ako prvotný prenos v zmysle smernice 89/552, [30] ktorá úzko súvisí so smernicou 93/83. Hoci sú tieto dva prenosy súčasné a nie následné, treba medzi nimi rozlišovať, pokiaľ ide o autorské práva, ktoré z nich môžu vyplynúť. [31]

53. Komisia na pojednávaní uviedla, že vo svojich písomných pripomienkach mala na mysli prípadný prvotný prenos programov uskutočnený priamo spoločnosťou Airfield, pričom jej činnosť, ktorej predmetom by boli len diela výrobcov vysielateľného materiálu, by sa v tomto prípade dala prirovnať k činnosti vysielacej organizácie, a teda by bezpochyby musela získať súhlas autorov na uskutočňovanie takéhoto satelitného vysielania pre verejnosť. Vzhľadom na znenie prejudiciálnych otázok položených Súdnemu dvoru sa mi však zdá, že vnútroštátny súd vychádza z úplne iného predpokladu, a to výhradne z priameho opätovného prenosu

29 — Poukazujem na to, že článok 3 ods. 2 smernice 93/83, ktorý sa týka „nadobúdania vysielacích práv“, stanovuje, že „členský štát môže zariadiť, aby sa kolektívna dohoda medzi ochranným zväzom a vysielacou organizáciou, týkajúca sa príslušnej kategórie diel, rozšírila na držiteľov práv tej istej kategórie, ktorí nie sú zastúpení ochranným zväzom, za predpokladu, že... satelitné vysielanie pre verejnosť sa uskutočňuje súčasne s pozemným vysielaním tej istej vysielacej organizácie...“. V takomto prípade bude môcť vysielacia organizácia využiť uvedený systém len za predpokladu, že prvotný prenos sa uskutočňuje súčasne so satelitným vysielaním pre verejnosť.

30 — V článku 1 písm. a) smernice 89/552 v znení platnom v čase prijatia smernice 93/83 bolo uvedené, že „na účely tejto smernice... ‚televízne vysielanie‘ znamená prvotný prenos televíznych programov, ktoré sú určené na príjem verejnosťou, prostredníctvom káblových rozvodov alebo vysielačov vrátane prostredníctvom družíc, nekódovanou alebo zakódovanou formou. Zahŕňa to prenos programov medzi prevádzkovateľmi s cieľom vysielať ich pre verejnosť...“. Zdá sa mi však, že smernica 93/83 sa nevzťahuje na prvotný prenos cez satelit, lebo upravuje opätovné vysielanie cez kábel.

31 — Porovnaj s článkom 1 ods. 3 smernice 93/83, ktorý sa týka prenosu cez kábel a stanovuje, že „na účely tejto smernice ‚káblová retransmisia‘ znamená súčasný, nezmenený a neskrátený ďalší prenos pomocou káblu alebo mikrovlnného systému na príjem pôvodného vysielania z iného členského štátu verejnosťou, ktoré sa uskutočnilo po vedení alebo vzduchom, vrátane vysielania televíznych alebo rozhlasových programov zo satelitu, a ktoré je určené na príjem verejnosťou.“

spoločnosťou Airfield, ktorý sa uskutočňuje zároveň s pôvodným súčasným prenosom vysielacej organizácie. V týchto dvoch otázkach je totiž spresnené, že predplatitelia spoločnosti Airfield sledujú programy „súčasne a v nezmenenej podobe", čo znamená, že tieto programy sú dostupné v tom istom čase ako programy dostupné prostredníctvom iného prenosového systému, než je systém spoločnosti Airfield, ktoré vysiela vysielacia organizácia, ktorá je „dodávateľom" spoločnosti Airfield.

54. V rámci sporov vo veci samej je jasné, že vysielacia organizácia a poskytovateľ satelitných balíčkov sú odlišné subjekty z hľadiska štruktúry a hospodárenia, no ako je to z právneho hľadiska, teda čo sa týka používania diel chránených autorským právom? Odpoveď na túto otázku má veľký význam, lebo v prvom uvedenom prípade autori vďaka svojmu právu na povolenie alebo zakázanie používania diel získajú len jednu odmenu od vysielateľov, zatiaľ čo v druhom prípade dostanú aj ďalšiu odmenu od poskytovateľa satelitných balíčkov.

55. Poznamenávam, že fínska vláda zastáva názor, že ustanovenia smernice 93/83 neumožňujú odpovedať na otázky položené v dvoch návrhoch na začatie prejudiciálneho konania, a preto treba v súlade s rozsudkom Egeda [32] odkázať na právne predpisy členských štátov s cieľom určiť, ktorý subjekt uskutočňuje „satelitné vysielanie pre verejnosť", a teda má povinnosť získať povolenie od autorov televíznych programov. Nesúhlasím s týmto názorom, lebo z prípravných prác vyplýva, že cieľom článku 1 smernice 93/83 bolo určiť, ktorý akt vysielania programov predstavuje satelitné vysielanie pre verejnosť, a zároveň to, kto za takýto akt nesie zodpovednosť, pričom takáto osoba má povinnosť získať práva na využívanie. [33]

C — O súhlase, ktorý treba získať v rámci nepriamej retransmisie televíznych staníc v satelitnom balíčku

56. V prvej prejudiciálnej otázke sa Hof van beroep te Brussel v zásade pýta, či smernica 93/83 bráni tomu, aby bol poskytovateľ satelitných balíčkov povinný získať súhlas od nositeľov práv súvisiacich s prenosom chránených diel v rámci nepriamej retransmisie televíznych staníc vysielacou organizáciou za takých okolností ako v sporoch vo veci samej.

32 — Už citovaný (bod 25 a nasl.). V tomto smere pozri tiež rozsudok SGAE, už citovaný (bod 30).

33 — Pozri pôvodný návrh smernice [KOM(91) 276 v konečnom znení, s. 33, bod 3] a zmenený a doplnený návrh smernice [KOM(92) 526 v konečnom znení, najmä s. 7].

57. Nepriama povaha dotknutých činností [34] súvisí s tým, že vysielacia organizácia neposkytuje signály prenášajúce programy terestriálne alebo zakódované cez satelit sama, ale prostredníctvom spoločnosti Airfield, o ktorej vnútroštátny súd uvádza, že je nezávislá od tejto organizácie. Konkrétne ide o to, že tento poskytovateľ televízie cez satelit zabezpečuje kódovanie signálu prostredníctvom vzájomne prepojenej spoločnosti Canal Digitaal, ako aj vzostupný prenos signálu na satelit Astra.

58. Na účely zodpovedania položených otázok treba pripomenúť, že článok 2 smernice 93/83 stanovuje, že autor diela chráneného autorským právom, ktorého je nositeľom, má výhradné právo na povolenie satelitného vysielania tohto diela pre verejnosť. V tejto veci sú relevantnými ustanoveniami smernice 93/83 ustanovenia článku 1 ods. 2 písm. a) a c), ktoré vymedzujú pojem „satelitné vysielanie pre verejnosť“ v zmysle smernice.

59. Zo znenia týchto ustanovení vyplýva, že treba zohľadniť niekoľko kritérií, aby bolo možné predmetné konanie označiť za „satelitné vysielanie pre verejnosť“, z ktorého vyplýva potreba získať súhlas od nositeľa práv vzťahujúcich sa na šírené dielo.

60. Účastníci sporu vo veci samej sa zhodujú na tom, ktoré prvky by mal Súdny dvor posúdiť, no ich názory sa rôznia, pokiaľ ide o požadovanú odpoveď na prejudiciálne otázky. Airfield a Canal Digitaal na jednej strane usudzujú, že smernica 93/83 bráni tomu, aby mal poskytovateľ satelitných balíčkov povinnosť získať osobitný súhlas od autorov programov, s odôvodnením, že jeho účasť predstavuje len technické služby. Agicoa a Sabam na druhej strane tvrdia opak, pričom uvádzajú, že „satelitné vysielanie pre verejnosť“ neuskutočňujú len vysielatelia, ale aj tento poskytovateľ satelitných balíčkov.

61. Na úvod uvádzam, že pojem „signály prenášajúce programy“ v zmysle článku 1 ods. 2 smernice 93/83 nie je problematický. Neexistuje totiž nijaká pochybnosť, pokiaľ ide o to, či sú signály, ktoré sú predmetom sporov vo veci samej, naozaj takýmito signálmi.

62. Agicoa a Sabam tvrdia, že tieto signály sú určené pre poskytovateľa satelitných balíčkov a nie pre verejnosť ako takú, zatiaľ čo podľa

34 — Ide o „prípady 1 a 3“ uvedené vnútroštátnym súdom v protiklade k „prípadu 2“, ktorý už bol opísaný v skutkovom rámci.

spoločností Airfield a Canal Digitaal tento poskytovateľ neuskutočňuje vysielanie určené pre verejnosť, najmä pokiaľ ide o vzostupnú fázu prenosu.

63. Z judikatúry vyplýva, že pojem „verejnosť“ v zmysle článku 1 ods. 2 smernice 93/83 odkazuje na širokú verejnosť v protiklade k profesionálom. [35] Z pojmu „satelitné vysielanie pre verejnosť“ tak treba vylúčiť tú časť aktov opätovného vysielania, ktorá zodpovedá príjmu signálu profesionálom, ktorým je napríklad Airfield. Vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že ide o konanie, ktoré sa začína poskytnutím signálov prenášajúcich programy vysielacou organizáciou a končí sa tým, že predplatitelia prevádzkovateľa satelitnej televízie môžu napokon sledovať celé predmetné programy bez oneskorenia či zmien. Podľa môjho názoru je z hľadiska prejudiciálnej otázky relevantná len takáto verejnosť, hoci by bola len potenciálna. [36]

64. V tejto veci sa činnosť Airfield týka verejnosti, ktorú predstavujú jej predplatitelia. Vysielacia organizácia sa môže nepochybne zameriavať na inú cieľovú skupinu, pričom nijaká z organizácií, ktorých programy spoločnosť Airfield začleňuje do svojho balíčka, nevyhradzuje šírenie svojho signálu práve pre ňu. Súdny dvor však prijal takýto prístup spočívajúci v existencii „novej verejnosti“ v už citovanom rozsudku SGAE, pokiaľ ide o pojem „satelitné vysielanie pre verejnosť“ upravený v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, [37] ktorý by mal v zásade nahradiť článok 2 smernice 93/83. [38] V tejto veci možno usudzovať, že treba odlíšiť verejný prenos signálu pôvodne uskutočnený vysielacou organizáciou, ktorý môže prijímať každá osoba pomocou vhodného zariadenia, od prenosu signálu uskutočneného poskytovateľom satelitných balíčkov, ktorý je prístupný len pre predplatiteľov, ktorí dostali dekódovaciu kartu. Keďže nejde o tú

35 — Pokiaľ ide o pojem „verejnosť“ v zmysle smernice 93/83, pozri rozsudok Lagardère Active Broadcast, už citovaný (bod 31 a nasl.), v ktorom je citovaný rozsudok z 2. júna 2005, Mediakabel (C-89/04, Zb. s. I-4891, bod 30) týkajúci sa výkladu tohto pojmu v zmysle 89/552. Súdny dvor odkázal na tieto dva rozsudky pri výklade tohto pojmu v zmysle smernice 2001/29 v už citovanom rozsudku SGAE (bod 37 a nasl.).

36 — Nezáleží na tom, či sú vysielané programy skutočne sledované alebo nie, rovnako ako v prípade knihy je na odôvodnenie výberu poplatkov za autorské právo pri predaji dôležité len sprístupnenie diela verejnosti.

37 — V už citovanom rozsudku SGAE (bod 40 a nasl.) Súdny dvor na základe ustanovení Bernského dohovoru poukazuje na to, že „prenos [diel prostredníctvom televíznych prijímačov umiestnených v hotelových izbách] sa tak uskutočňuje pre inú verejnosť než je tá, ku ktorej smeroval pôvodný prenos diela, to znamená, že sa uskutočňuje pre novú verejnosť“. Keďže predmetný príjem programov je určený pre širšie publikum prostredníctvom nezávislého aktu, ktorým sa prenášané dielo vysiela pre novú verejnosť, z tohto verejného príjmu vyplýva výhradné právo autora na udelenie súhlasu. Pozri tiež uznesenie z 18. marca 2010, Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon (C-136/09, Zb. s. I-37*, bod 38 a nasl.), ako aj návrhy generálnej advokátky Kokott vo veci Football Association Premier League a i., už citované (bod 118 a nasl.).

38 — Pozri v tomto smere HUGENHOLTZ, B.: Nouvelle lecture de la Directive Satellite-Câble: passé, présent, avenir. In: *Convergence, droit d'auteur et télévision transfrontière.* IRIS Plus 2009-8, Observatoire européen de l'audiovisuel, Strasbourg, s. 10, v ktorom sa uvádza, že článok 3 smernice 2001/29 upravuje právo verejného prenosu natoľko všeobecným spôsobom, že pravdepodobne zahŕňa aj akty satelitného vysielania. Tiež poznamenávam, že v odôvodnení č. 23 tejto smernice je stanovené, že pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos a opätovný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká, vrátane vysielania.

istú cieľovú skupinu, aj hospodárske záujmy týchto dvoch subjektov, ktoré sú podľa oboch návrhov na začatie prejudiciálneho konania od seba nezávislé, sú rozdielne. [39]

65. Airfield na pojednávaní pripustila, že osobitný súhlas autorov, a teda aj ich odmena by bola nevyhnutná v prípade, ktorý v tejto veci nie je preukázaný, ak by išlo o opätovný prenos s časovým posunom v porovnaní s prenosom, ktorý uskutočňujú vysielatelia. Podobne ako Sabam a Komisia sa však domnievam, že nezáleží na tom, či je vysielanie poskytovateľa satelitných balíčkov posunuté alebo súčasné, ako je to v sporoch vo veci samej. Základným kritériom na určenie samostatného využívania je to, či Airfield konala vo vzťahu k osobitnej cieľovej skupine, a to k skupine špecifikovanej pomocou zoskupovania programov, ktoré poskytovateľovi satelitných balíčkov prináša pridanú hospodársku hodnotu.

66. Airfield definuje svoju cieľovú skupinu pri vytváraní balíčkov televíznych staníc, ktoré sú prirodzene iným audiovizuálnym produktom než jednotlivé stanice, z ktorých sa skladajú. Ako Komisia uviedla na pojednávaní, mohlo by ísť buď o prvotný prenos spoločnosťou Airfield, alebo o opätovný prenos, no v oboch prípadoch musí mať poskytovateľ satelitných balíčkov vlastný súhlas od nositeľov autorských práv. Jedinou prípustnou výnimkou by podľa môjho názoru bol prípad, keď by na základe zmluvy uzatvorenej s autormi v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi [40] vysielacia organizácia postúpila svoj súhlas poskytovateľovi satelitných balíčkov, ktorý uskutočňuje súčasný opätovný prenos. Zdá sa však, že táto možnosť je v tomto prípade vylúčená vzhľadom na informácie poskytnuté na pojednávaní zväzom Sabam, ktorý uviedol, že všeobecné zmluvy o poskytnutí súhlasu a o odmene, ktoré uzatvoril s predmetnými vysielateľmi, požadujú, aby títo vysielatelia sami zabezpečovali šírenie chránených diel, a výslovne vylučujú možnosť, aby vysielatelia prostredníctvom tretích osôb šírili alebo opätovne vysielali programy, ktoré sú predmetom súhlasu získaného od nositeľov autorských práv.

39 — Pokiaľ ide o zohľadnenie samostatného využívania zo strany prevádzkovateľa a hospodárskej výhody, ktorá mu z toho vyplýva, pozri bod 56, 57 a 64 návrhov generálnej advokátky Sharpston vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok SGAE, už citovaný, ktorý sa odvoláva na stanovisko generálneho advokáta La Pergola v tomto smere vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Egeda, už citovaný. Súdny dvor v už citovanom rozsudku SGAE (bod 44) rozhodol, že prenos má ziskovú povahu.

40 — Pozri odôvodnenie č. 15 smernice 93/83.

67. Airfield a Canal Digitaal najprv zdôraznili, že v smernici 93/83 nie je jednoznačne vymedzený pojem „zavedenie pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie“ v zmysle článku 1 ods. 2 písm. a) tejto smernice, a následne uviedli, že majú len funkciu subdodávateľov, lebo vysielateľom poskytujú iba technickú pomoc, keďže sami nerozhodujú o obsahu programov ani o čase ich vysielania. [41]

68. Komisia na pojednávaní uviedla, že poskytovateľ satelitných balíčkov predsa len pôsobí ako vysielacia organizácia v tom zmysle, že prinajmenšom dáva pokyny a zoskupuje televízne stanice. Aj Agicoa a Sabam odmietajú tvrdenie spoločností Airfield a Canal Digitaal s odôvodnením, že zohrávajú úlohu „sprostredkovateľov“ vo vzťahu k vysielateľom, s ktorými uzatvorili zmluvy.

69. Poznamenávam, že v tejto veci vzhľadom na znenie prvej prejudiciálnej otázky vnútroštátny súd považuje za nesporné, že „vysielateľ zavádza signály prenášajúce program... smerom k poskytovateľovi digitálnej satelitnej televízie.“ Vyplýva z toho, že práve tento vysielateľ je pôvodcom prenosového procesu. Treba ešte odpovedať na otázku, či relevantné „zavedenie“ satelitného vysielania pre verejnosť v zmysle smernice 93/83 uskutočňuje práve tento vysielateľ a nie Airfield, alebo či vysielateľ ako výrobca šíriteľného materiálu len poskytuje audiovizuálny obsah, ktorého satelitné vysielanie sa z právneho a technického hľadiska uskutočňuje pod kontrolou spoločností Airfield a Canal Digitaal.

70. Odpoveď sa podľa mňa nachádza v zmluvách o prenose, ktoré Airfield uzatvára s vysielateľmi. Z článku 7.2 zmluvy typu „carriage agreement“, ktorá je súčasťou spisu, vyplýva, že Airfield môže rozhodnúť o výbere televíznych programov, ktoré zaradí do svojej ponuky v príslušnej oblasti alebo v jej časti, pričom túto výhodu získava za odplatu. Tento poskytovateľ satelitných balíčkov teda určuje obsah vzostupného prenosu. Keďže je zodpovedný za verejný prenos, musí získať súhlas od nositeľov práv.

71. Pripomínam, že potrebný účinok článku 1 ods. 2 písm. a) smernice 93/83 spočíva vo vymedzení relevantného využívania z hľadiska autorského práva v súvislosti so satelitným vysielaním. Riešenie prijaté zákonodarcom Spoločenstva má zmysel len v prípade, že sa satelitné vysielanie pre verejnosť chápe ako jediný príčinný reťazec, ktorý sa skladá

41 — Kritériá jednoznačného rozhodnutia, pokiaľ ide o obsah a vysielanie, sú naozaj dôležité vzhľadom na prípravné práce k smernici 93/83 [pozri KOM(91) 276 v konečnom znení, s. 33 a nasl., ako aj KOM(92) 526 v konečnom znení, s. 7].

zo zavedenia signálu, po ktorom nasleduje vzostupný prenos na satelit a potom zostupný prenos, pričom všetko sa uskutočňuje pod zodpovednosťou a kontrolou vysielacej organizácie, ktorá uskutočnila prvotný prenos.

72. Komisia vo svojich písomných pripomienkach zdôraznila, že vzhľadom na cieľ právnej istoty sledovaný smernicou 93/83 je potrebné, aby uplatniteľnosť jej ustanovení nezávisela od technických rizík súvisiacich so satelitom. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že systém vysielania musí byť uzavretý v tom zmysle, že verejnosť nesmie mať prístup k signálom prenášajúcim programy, pokiaľ sú súčasťou prenosového reťazca. [42] Podľa môjho názoru to platí v tejto veci, keďže zásah tretích osôb nie je možný z dôvodu kódovania prenášaného signálu.

73. Airfield a Canal Digitaal tvrdia, že keďže ich účasť sa obmedzuje na „bežné technické postupy“, nemožno ich považovať za subjekty, ktoré by mohli spôsobiť prerušenie signálu [43] v súlade s ustanoveniami odôvodnenia 14 smernice 93/83. [44] Na pojednávaní títo účastníci konania tvrdili, že zloženie satelitných balíčkov nespôsobuje prerušenie, lebo programy sú prenášané v takej podobe, v akej ich prijímajú od vysielacej organizácie, bez zmeny obsahu a dokonca aj vysielacieho času, a že ich technická činnosť teda nepredstavuje akty, z ktorých by vyplýval nárok na výber poplatkov za autorské práva.

74. Vzhľadom na znenie prejudiciálnej otázky a na listiny založené v spise súhlasím s opačným posúdením zväzov Agicoa a Sabam, podľa ktorého si tento zásah [45] vyžaduje technické prispôsobenie signálu prenášaného

42 — V bode 39 už citovaného rozsudku Lagardère Active Broadcast sa uvádza, že „smernica [93/83] tak upravuje uzavretý systém vysielania, kde satelit predstavuje ústredný, hlavný a nenahraditeľný prvok tak, že v prípade jeho nefunkčnosti prenos signálov je technicky nemožný, a teda verejnosť neprijíma žiadne vysielanie“. V tejto veci sa nespochybňuje, že satelit predstavuje kľúčový prvok predmetného systému.

43 — Prerušenie prenosového reťazca po prechode signálu cez satelit bolo preukázané vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Lagardère Active Broadcast, už citovaný (pozri bod 48 a nasl. návrhov generálneho advokáta Tizzano v tejto veci). Prerušenie mohlo byť spôsobené aj zaradením inej reklamy než v pôvodných programoch.

44 — Zmenený a doplnený návrh, ktorý viedol k prijatiu smernice 93/83 [KOM(92) 526 v konečnom znení, s. 7], spresňuje, že k prerušeniu nedochádza, pokiaľ sa použije bežný technický postup a prenos zostáva pod kontrolou vysielacej organizácie. Pokiaľ ide o nepretržitú povahu reťazca, pozri aj pôvodný návrh smernice [KOM(91) 276 v konečnom znení, bod 4].

45 — Ide najmä o kompresiu, multiplex, kódovanie a výber signálov určených do balíčkov vysielaných spoločnosťou Airfield, pričom nejde len o „technický prostriedok smerujúci k zabezpečeniu alebo zlepšeniu príjmu pôvodného programu“, ale o „technický zásah... umožňujúci príjem signálu... a tým prístup k chránenému dielu“, ako Súdny dvor zdôraznil v už citovanom rozsudku SGAE (bod 42) a v už citovanom uznesení Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon (bod 40 a nasl.).

vysielateľmi, a teda vedie k prerušeniu prenosového reťazca. Treba poukázať na to, že Airfield s technickou pomocou spoločnosti Canal Digitaal mení povahu signálu prenášaného vysielateľmi a používa vlastnú frekvenciu na vysielanie televíznych programov, na základe čoho možno usúdiť, že tento poskytovateľ satelitných balíčkov koná vo vzťahu k vysielateľom samostatne. Podľa môjho názoru toto konanie presahuje rámec „bežných technických postupov“, [46] dochádza k prerušeniu prenosového reťazca, ktorý začali vysielatelia, a Airfield vytvára a vymedzuje nový reťazec. Pomocou tohto konania môže nasmerovať satelitné vysielanie predmetných programov na inú cieľovú skupinu než vysielacia organizácia, ktorá uskutočnila prvotný prenos, napriek tomu, že prenos programov je súčasný a ich obsah úplne rovnaký.

75. Z oboch návrhov na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že signály prenášajúce programy sa vysielajú v kódovanej podobe a tak ich aj prijímajú predplatitelia poskytovateľa satelitných balíčkov, ktorý im poskytuje dekódovaciu kartu na dekódovanie signálov. Tento prípad teda skutočne patrí do pôsobnosti ustanovení článku 1 ods. 2 písm. c) smernice 93/83.

76. Airfield uvádza, že vysielatelia súhlasili s tým, že bude svojim zákazníkom predávať takéto karty. Podľa zväzov Agicoa a Sabam však dotknutí účastníci konania nepredložili dôkaz o tomto predpokladanom súhlase. Vnútroštátny súd bude musieť posúdiť, či boli predložené dostatočné dôkazy.

77. Pokiaľ ide o toto posledné kritérium, Airfield na pojednávaní uviedla, že vysielatelia požadujú jeho technickú pomoc pri kódovaní programov práve preto, aby ich bolo možné prijímať len na príslušnom území, teda v belgickom Flámsku, a aby neboli prístupné pre akúkoľvek verejnosť. [47] Podľa mňa to preukazuje, že účasť poskytovateľa satelitných balíčkov má významný vplyv na smerovanie „satelitného vysielania pre verejnosť“ v zmysle smernice 93/83. Zastávam názor, že nemožno predpokladať, že súhlas udelený nositeľmi práv organizácii v súvislosti s využívaním, ktoré spočíva v prvotnom prenose cez satelit,

46 — Pojem, ktorý treba analogicky porovnať so spoločným vyhlásením týkajúcim sa článku 8 Zmluvy WIPO o autorskom práve, ktoré stanovuje, že „jednoduchá dodávka zariadení určených na umožnenie alebo uskutočnenie prenosu sa chápe tak, že nepredstavuje verejný prenos v zmysle tejto Zmluvy alebo Bernského dohovoru“.

47 — Komisia vo svojej správe o uplatňovaní smernice 93/83 z roku 2002 [KOM(2002) 430 v konečnom znení, bod 3.1.1] poukázala na to, že používanie kódovania spolu s obmedzeným sprístupnením potrebných dekódovacích zariadení vedie k získavaniu výhradných práv na určitom území, a tým ak k rozdrobovaniu vnútorného trhu v rozpore s cieľmi smernice.

sa týka aj opätovného prenosu tých istých programov nezávislým prevádzkovateľom pre zákazníkov, ktorí predstavujú inú cieľovú skupinu.

78. Vzhľadom na všetky tieto úvahy zastávam názor, že na prvú prejudiciálnu otázku treba odpovedať záporne, teda rozhodnúť, že smernicu 93/83 je potrebné vykladať v tom zmysle, že nie je nezlučiteľné s právom Únie, ak právne predpisy členského štátu požadujú, aby poskytovateľ satelitných balíčkov získal osobitný súhlas na použitie signálov prenášajúcich programy chránené autorskými právami, keď tieto signály nepriamo vysiela vysielacia organizácia, z čoho vyplýva intenzívnejšia účasť tohto poskytovateľa za takých okolností ako v spore vo veci samej.

D — *O súhlase, ktorý treba získať v rámci priamej retransmisie televíznych staníc v satelitnom balíčku*

79. Druhou prejudiciálnou otázkou sa Hof van beroep te Brussel v zásade pýta, či smernica 93/83 bráni tomu, aby poskytovateľ satelitných balíčkov bol povinný získať súhlas od nositeľov práv súvisiacich s prenosom chránených diel v rámci priamej retransmisie televíznych staníc vysielacou organizáciou za takých okolností ako v tejto veci.

80. Prvky, ktorými sa táto prejudiciálna otázka odlišuje od prvej prejudiciálnej otázky, nesúvisia s ustanoveniami práva Únie, ktorých výklad sa požaduje, lebo ide stále o relevantné ustanovenia tejto smernice, ale so skutkovými okolnosťami sporov vo veci samej, ktoré sú predmetom návrhu na začatie prejudiciálneho konania. V prípade, ktorý označuje za „prípad 2“, totiž vnútroštátny súd uvádza iné rozdelenie úloh, pri ktorom je vysielacia organizácia aktívnejšia pri prenose televíznych staníc ponúkaných poskytovateľom satelitných balíčkov, presnejšie počas úvodnej etapy tohto procesu, ktorý predstavuje vzostupný prenos. [48]

81. V takomto prípade možno opätovný prenos označiť za „priamy“, lebo samotná vysielacia organizácia za pomoci tretích osôb zabezpečuje kódovanie signálov prenášajúcich programy a prenáša ich na satelit bez zásahu spoločností Airfield a Canal Digitaal.

48 — Poznamenávam, že obe prejudiciálne otázky sú, naopak, sformulované úplne rovnako, pokiaľ ide o informácie týkajúce sa zostupného prenosu.

Poskytovateľ satelitných balíčkov a vzájomne prepojený podnik tejto organizácii dávajú podľa terminológie použitej v druhej prejudiciálnej otázke len „pokyny“.

82. Podmienky uplatňovania ustanovení článku 1 ods. 2 písm. a) a c) smernice 93/83 posúdené z hľadiska prvej prejudiciálnej otázky sa dajú použiť aj v tomto smere. Všeobecné úvahy uvedené v súvislosti s týmito podmienkami platia aj tu, musia však byť predmetom konkrétneho posúdenia, ktoré bude vlastné tomuto prípadu vzhľadom na rozdiely zistené vo vzťahu k ďalším prípadom uvedeným vnútroštátnym súdom.

83. Účastníci sporu vo veci samej zastávajú tie isté protichodné stanoviská ako pri odpovedi na prvú prejudiciálnu otázku. Vzhľadom na to, že účasť poskytovateľa satelitných balíčkov na predmetnom konaní je v tomto prípade prirodzene obmedzenejšia než v prípade predchádzajúcej otázky, domnievam sa, že keby bola odpoveď na prvú otázku kladná, Súdny dvor by musel tým skôr usúdiť, že od poskytovateľa nemožno požadovať, aby získal súhlas na retransmisiu, na ktorej sa aktívnejšie podieľa vysielacia organizácia. Už teraz spresňujem, že Súdnemu dvoru navrhujem, aby relevantné ustanovenia smernice 93/83 vykladal v takom zmysle, ktorý v oboch prípadoch povedie k opačnej odpovedi.

84. Rovnako ako pri prvej otázke sa možno domnievať, že signály prenášajúce televízne programy, ktoré tentoraz priamo vysiela vysielacia organizácia, nie sú vo fáze vzostupného prenosu ako také určené na príjem verejnosťou, zatiaľ čo vo fáze zostupného prenosu sú na taký príjem určené. Tieto signály sú však na konci prenosového reťazca, ktorý treba vnímať ako jeden celok, určené pre osobitnú cieľovú skupinu, ktorá je teda z ekonomického hľadiska novou cieľovou skupinou, ktorú tvoria zákazníci spoločnosti Airfield.

85. Podľa môjho názoru poskytovateľ satelitných balíčkov aj tu pôsobí od prvého štádia prenosu, hoci v obmedzenejšej miere než v prípadoch prvej prejudiciálnej otázky. Podľa oboch návrhov na začatie prejudiciálneho konania totiž dáva „pokyny“ dotknutým vysielateľom, aby pri kódovaní, ktoré sami zabezpečujú, používali rovnaké kódy ako on, vďaka

čomu následne zákazníci spoločnosti Airfield môžu dekódovať signál pomocou karty, ktorú dostanú, a sledovať programy týchto organizácií.

86. V tomto prípade je nesporné, že signály prenášajúce programy sa do prenosového reťazca zavádzajú pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie, lebo, a to je najvýraznejší rozdiel v porovnaní s predchádzajúcim prípadom, táto organizácia prenáša signál na satelit vlastnými prostriedkami. Zdá sa teda, že tento akt možno pripísať vysielacej organizácii a nie poskytovateľovi, pričom vnútroštátny súd spresňuje, že ide o navzájom nezávislé subjekty.

87. Vysielatelia však strácajú kontrolu nad svojou činnosťou v dôsledku účasti spoločnosti Airfield. Tá im totiž neposkytuje len technickú podporu, lebo definuje jednak kódovacie kľúče a jednak zloženie balíčkov programov podľa záväzných podmienok upravených v „heads of agreement“, ktoré uzatvára s každým vysielateľom, ktorý sa rozhodol pre tzv. priamu retransmisiu. Článok 3.1 týchto zmlúv konkrétne stanovuje, že Airfield môže rozhodnúť o tom, ktoré televízne programy začlení do svojej ponuky, pričom za takto dojednanú výhodu zaplatí odmenu. Zdá sa mi, že za takýchto podmienok predmetné organizácie nemajú úplnú kontrolu, a teda ani úplnú zodpovednosť za konanie týkajúce sa vzostupného prenosu, ale prinajmenšom sa o ne delia s poskytovateľom satelitných balíčkov, ktorý ich dokonca možno má len sám.

88. Podľa spoločnosti Airfield jej obmedzená účasť na prenosovom reťazci predstavuje bežný technický postup a nie je príčinou prerušenia reťazca. Podľa môjho názoru však „pokyny“, ktoré dáva, nie sú zanedbateľné, lebo sú časté [49] a predovšetkým práve ony sú na jednej strane zárukou toho, že cieľová skupina tohto poskytovateľa, čiže jeho predplatitelia, môžu prijímať a dekódovať vysielané programy, [50] a na druhej strane umožňujú zoskupovanie týchto programov do balíčkov zložených v súlade s rozhodnutím poskytovateľa.

49 — Zástupca spoločnosti Airfield na pojednávaní uviedol, že kódy sa menia každý mesiac, čo znamená, že poskytovateľ dáva vysielateľom pravidelne nové pokyny, pokiaľ ide o metódu kódovania, ktorú majú používať.

50 — Agicoa správne poznamenala, že Airfield, ktorá má ako jediná pod kontrolou signály, by mohla rozhodnúť o prerušení ich prenosu jednému zo zákazníkov bez akéhokoľvek zásahu vysielateľov v prípade, že by záujemca nezaplatil predplatné.

89. Povolenie na verejný prenos, ktoré udelil autor televízneho programu vysielacej organizácii, však nie je automaticky aj súhlasom s tým, že program bude na základe rozhodnutia spoločnosti Airfield zoskupený s ďalšími programami, ktorých povaha alebo predmet nemusia byť zlučiteľné s cieľovou skupinou, ktorú mal na mysli autor tohto chráneného diela. [51] Keby mal poskytovateľ satelitných balíčkov tiež povinnosť získať povolenie autora, umožnilo by to chrániť finančné záujmy i osobnostné práva autora súvisiace s programom vysielaným v rámci skupiny programov.

90. Dekódovacie zariadenie, ktoré je potrebné na sledovanie predmetných programov, dáva poskytovateľ satelitných balíčkov k dispozícii svojim predplatiteľom, no, ako sa zdá, robí to so súhlasom vysielacej organizácie. Vzhľadom na to, že táto skutočnosť je spochybňovaná, vnútroštátny súd bude musieť posúdiť, či o nej existuje dôkaz.

91. Táto posledná skutočnosť nespochybňuje moje posúdenie, podľa ktorého poskytovateľ satelitných balíčkov v skutočnosti využíva diela chránené autorským právom a príbuznými právami nezávisle od vysielacej organizácie, čo predstavuje „satelitné vysielanie pre verejnosť“ v zmysle smernice 93/83. [52]

92. Podľa môjho názoru teda treba na druhú prejudiciálnu otázku odpovedať záporne rovnako ako na prvú prejudiciálnu otázku napriek tomu, že v tomto prípade signály prenášajúce programy opätovne vysiela priamo vysielacia organizácia, čiže za týchto okolností ide o miernejší zásah poskytovateľa satelitných balíčkov.

51 — Autor literárneho diela by rovnako mohol namietať proti predaju svojej knihy v nedeliteľnom balíčku, ktorý by predstavoval nový produkt a obsahoval by diela, ktoré by naňho mohli vrhnúť zlé svetlo.

52 — V tomto smere poukazujem na to, že väčšina členov pracovnej skupiny pre satelitné vysielanie na pracovnom zasadnutí v roku 2003, na ktorom sa vyjadrila k bezplatným zahraničným staniciam, ktoré sa bez kódovania vysielajú cez satelit z jedného členského štátu, ale ich príjem je možný vo všetkých členských štátoch, usúdila, že zmluvné dojednanie medzi poskytovateľom satelitných balíčkov a vysielateľom zamerané na to, aby takáto stanica bola neoddeliteľnou súčasťou balíčka (na účely lepšieho zviditeľnenia v balíčku pomocou položky v elektronickom sprievodcovi programami), je dohodou rovnocennou udeleniu súhlasu zo strany vysielateľa, z čoho vyplýva odmena pre nositeľov práv (zápisnica dostupná na uvedenej internetovej stránke Komisie). Podľa môjho názoru, ak sa takáto dohoda týka cezhraničného vysielania spoplatnených staníc, poskytovateľ satelitných balíčkov, ktorý má z takéhoto konania ešte istejšiu finančnú výhodu, by si mal tým skôr splniť povinnosti v oblasti autorského práva a príbuzných práv.

VI — Návrh

93. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor na dve prejudiciálne otázky predložené Hof van beroep te Brussel odpovedal takto:

Smernica Rady 93/83/EHS z 27. septembra 1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii nebráni tomu, aby bol poskytovateľ balíčkov televízie cez satelit povinný získať súhlas nositeľov autorských práv alebo príbuzných práv v prípade konania, ktorým mu vysielacia organizácia poskytuje signály prenášajúce program za takých okolností ako v spore vo veci samej.